

Kulturkanonen

Af Mogens Camre, cand.polit. tidl. MF og MEP

28-12-2015

Kulturminister Bertel Haarder har fremsat et nyt forslag om at skabe en værdikanon, som skal gøre danskerne bevidste om baggrunden for den helt særlige kulturelle, demokratiske tilstand, som præger det danske samfund. Haarder peger bl.a. på højskolekulturen, tillidskulturen, andelsbevægelsen, arbejderbevægelsen og kvindebevægelsen.

Det er bestemt vigtigt at få danskerne til at besinde sig på egne værdier og deres helt særlige forudsætninger, som del af den kultur, der har skabt de vesterlandske samfund. I en tid, hvor nogle danskere har travlt med at hævde alle kulturers ligeret og åbne vejen for en fremmed, fjendtligt indstillet kulturs indmarch, kan det ikke undervurderes at forklare de historieløse danskere, at de står over for et valg. De kan ikke få både dansk kultur og arabisk kultur. Valget står mellem vores kultur og et multietnisk mix, som vil få vores samfund til at bryde sammen.

Bertel Haarder siger, at kulturkanonen også skal være et værktøj mod radikaliserings og terror, men den sammenhæng er noget vanskeligere at se. Hvis danskerne bliver mere bevidste omkring forudsætningerne for det danske samfunds kulturelle egenart, vil afstanden til muslimernes værdisæt blive endnu større. Der er ingen garanti for, at kulturkanonen vil smitte af på ret mange muslimer, når kendsgerningen er, at der fra de muslimske samfund, deres moskéer, deres bøger og indoktrineringen i parallelsamfundene udgår en langt stærkere kulturel påvirkning. Problemet med at få muslimerne i tale er deres almindelige modvilje eller det, som er værre, imod vores samfundsmodel. Lad mig nævne, at vi blot her i kommunen har 40 mand heltidsansat for at modvirke radikaliserings og almindelig kriminalitet i vores store ungdomsårgange af anden etnisk herkomst – uden at problemgruppen formindskes.

Den danske kulturs – og det danske samfunds – kvaliteter kan nok gøres mere synlige for et mindretal af ikke-vestlige indvandrere, men vores kulturpåvirkning er alt for svag i forhold til den indoktrinering om et fortidigt menneske- og samfundssyn, indvandrerne hænger fast i.

Efter min opfattelse virker det direkte modsat hensigten, at vi bøjer os for den fremmede religion og dens udøvere ved at hykle respekt for islam og hele det adfærdskodeks, den kræver respekteret. Her i landet kan man være medlem af Hizb-ut Tahrir, IS-tilhænger og dyrke lignende organisationer og blive betragtet som ligeværdige borgere i den hellige religionsfriheds navn. Man kan derfor kræve særbehandling hos det offentlige og blive straffet mildere for alle forseelser, fordi man har en anden religion.

Man kan stille op med krav om alt fra moskéer, tilsløring af kvinder, badeforhæng, halalslagtet kød til omskæring af drenge, og vi bukker og finder os i kravene og en vældig overkriminalitet.

Ja, man kan endda høre danske biskopper og præster optræde som fortalere for islam – som det burde være præsternes opgave at bekæmpe. De pro-islamiske sociale medier her i landet driver en farlig propaganda, og jeg ved godt at PET overvåger dem, men det meste går jo dog under radaren. Ville et land i krig ikke aktivt forhindre fjendens kommunikation og propaganda?

Jeg tror, at Bertel Haarders kulturkanon er nyttig for danskerne, fordi vore skoler har svigtet i forhold til den viden, som kanonen må forventes at indeholde, men vil den virke på andre end os selv? Er problemet ikke, at kanonen skyder med løst krudt og vil være ude af stand til at modvirke det langt stærkere skyts fra Muhammeds tropper?